

Arrest

nr. 157 185 van 27 november 2015
in de zaken RvV X en X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: In de zaak nr. X
X

In de zaak nr. X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kroatische en Servische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kroatische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen in de zaak RvV 120 835 en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij in beide zaken.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2005 dienden de verzoekende partijen, onder de namen A.A. en A.R, een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 1 februari 2005 werd ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) genomen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 20 september 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 september 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in, ditmaal onder de namen J.H. en R.R.

Op 22 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 juli 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 2 augustus 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 4 oktober 2012 stelde de verwerende partij dat er geen gevolg kon worden gegeven aan de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 augustus 2012 en dit gelet op de afwezigheid van handtekening op de aanvraag.

Op 10 oktober 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard. Eveneens op deze datum werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de verwerende partij.

Op 11 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 november 2012 geactualiseerd.

Op 16 januari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.10.2012 en 21.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

JH (R.R.:xxx) geboren te Titova Mitrovlca op (...)1954

RR (R.R.:xxx) geboren te Pec op (...)1967

+ zoon:

JM geboren te Podgorica op (...)2001

Nationaliteit: man = Kroatië + vrouw = Servië

Adres: (...) 9230 Wetteren

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor wat betreft verzoekster RR:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Op de standaard medische getuigschriften dd 10.11.2012 en 27.07.2012 wordt verwezen naar bijlagen dd 14.05.2012 + 31.05.2012. Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.(...)"

Eveneens op 16 januari 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van GS attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

RR geboren te Pec op (...)1967, nationaliteit Servië

+ zoon:

JM geboren te Podgorica op (...)2001

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag werd door het CGVS geweigerd"*

en

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van GS attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

JH geboren te Titova Mitrovica op (...)1954, nationaliteit Kroatië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van verzoeker werd door het CGVS geweigerd"*

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers op 25 februari 2013 een verzoekschrift hebben ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 16 januari 2013

waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard en op 27 februari 2013 een nieuw verzoekschrift indienden dat evenzeer bedoeld is om de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de Vreemdelingenwet ingevoegd “Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting” (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve “het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden” (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Het gegeven dat in het door verzoekers op 27 februari 2013 ingediende verzoekschrift naast de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden aangevochten, doet geen afbreuk aan de toepasbaarheid van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet. Beide verzoekschriften zijn immers hoe dan ook gericht tegen dezelfde beslissing waarbij een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Anders oordelen zou niet alleen ingaan tegen de uitdrukkelijke tekst van de wet – die zonder in enige uitzondering te voorzien bepaalt dat wanneer een verzoekende partij “meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing” zij slechts één verzoekschrift ter beoordeling aan de Raad kan voorleggen en zij afstand dient te doen van de andere verzoekschriften –, doch zou evenzeer voorbijgaan aan de bedoeling van de wetgever om het oneigenlijk gebruik van het recht op toegang tot de rechter tegen te gaan. Er kan dan ook niet worden aanvaard dat een verzoekende partij de toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen omzeilen door verscheidene opeenvolgende verzoekschriften tegen dezelfde bestreden beslissing in te dienen en deze met al dan niet willekeurig gekozen andere beslissingen te laten gepaard gaan om op die wijze de Raad te verplichten meermaals een onderzoek te doen omtrent dezelfde beslissing wat zou zorgen “voor een bijkomende vertraging en/of achterstand en bovendien [tot gevolg zou hebben] dat degenen die rechtmatig een beroep wensen te doen op deze rechtsbescherming door het oneigenlijk gebruik gehinderd worden in hun rechten” (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 33). Verzoekers’ recht op toegang tot de rechter komt ook niet in gevaar, gelet op het feit dat zij ter terechtzitting de keuze hebben wat betreft het verzoekschrift dat zij wensen behandeld te zien.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting verschijnt enkel de raadsman die het verzoekschrift onder rolnummer X heeft ingediend, wat ook het laatst ingediende verzoekschrift is. Verzoekers geven ter terechtzitting, via hun raadsman, aan te verkiezen dat de Raad op basis van het verzoekschrift in de zaak met nr. X zou oordelen. Zij worden derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Ontvankelijkheid

Niettegenstaande verzoekers zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt aanvechten, als de bevelen om het grondgebied te verlaten, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers enkel middelen ontplooiën tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de bevelen merken de verzoekers op dat deze bevelen genomen werden in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Zulks blijkt echter nergens uit de bestreden bevelen. De twee bestreden bevelen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, met name omdat verzoekers langer in het rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij er niet in slagen te bewijzen dat die termijn niet werd overschreden. In beide bevelen wordt verduidelijkt dat de asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zoals hiervoor reeds werd aangestipt, wordt nergens in de bestreden bevelen verwezen naar de eerste bestreden beslissing. Wel wordt verwezen naar de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het standpunt van verzoekers dat de bestreden bevelen bij toepassing van het adagium "accessorium sequitur principale" mee moeten worden vernietigd indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, kan niet gevolgd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten middelen te ontplooiën tegen de bestreden bevelen. Bij gebrek aan uiteenzetting van middelen gericht tegen de bestreden bevelen, is het beroep onontvankelijk in zoverre gericht tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

Zij stellen in essentie dat nergens is voorzien dat de ziekte moet geëvalueerd worden in het kader van artikel 3 van het EVRM en dat de definitie van de ziekte in artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk meer uitgebreid is dan de ziektevoorwaarden gesteld in artikel 3 van het EVRM. Nergens wordt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet de voorwaarde van een reëel risico op overlijden gesteld. Zij stellen dat een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dus ook kan verstrekt worden wanneer blijkt dat er geen aangepaste behandeling bestaat in het land van herkomst. Verzoekers stellen dat de twee artikelen een ander toepassingsveld hebben.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

(...)

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wat betreft de voorwaarde of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, volledig koppelt aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.*

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.*

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De huidige zaak heeft specifiek betrekking op de tweede mogelijkheid.

Niettegenstaande de ziekte een minimum drempel van ernst moet bereiken om onder de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziene gevallen te ressorteren, blijkt noch uit de wettekst noch uit de relevante voorbereidende werken dat de wetgever heeft gewild dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts lijkt op een “machtiging om te sterven”. De stelling dat het toepassingsgebied van artikel 9ter samenvalt met dat van artikel 3 van het EVRM zoals het thans door het EHRM wordt geïnterpreteerd, zou daar nochtans op neerkomen vermits het EHRM het lijden wegens “een natuurlijk voorkomende ziekte” slechts “in zeer uitzonderlijke gevallen” verbindt aan de door artikel 3 van het EVRM beschermde toestand. De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de nationale wetgeving.

Verwerende partij kan te dezen in de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een

duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. Het is duidelijk dat de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming bieden dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

In casu heeft verweerder door te motiveren dat *“om van een mensonterende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9, § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten”*, in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd door deze voorwaarde volledig te koppelen aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM. Hierdoor is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.181)

Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 4

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013.

Artikel 5

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU